

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. május 13-án.

Kezdő ének: 431. dicséret

Ének: 426. dicséret 3-4. verse

Textus: Római levél 5. rész 1-2. verse „Mivel tehát megigazultunk hitből, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. Őáltala járulhatunk hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk Isten dicsőségében”.

Kedves Testvéreim!

Azt hiszem, hogy az itt lévők közül sokan vannak úgy, hogy a mennyei nem nagyon tudnak mit kezdeni. Nem tudjuk, hogy valami helyről van szó, ami fent van, valahol a felhők között, ahol ott ülnek az angyalok és a felhőkről lógatják le a lábukat, vagy éppen egyszerűen csak Isten lakhelyéről? Nem tudjuk, hogy fizikailag kell elképzelnünk mindezt, vagy lelkileg? Egyébként is, hogyan van ez az egész? Hát nem az a célunk, hogy feljussunk a mennybe? Nem akarok illúzió romboló lenni. Nem fogom azt mondani, hogy nem ez a célunk. Egyszerűen csak azt mondom, hogy nem ez az elsődleges célunk. Hiszen ez azt jelentené, hogy a jelenlegi, földön zajló életünkkel nem foglalkozunk, hanem csak az a lényeg, ami majd a halálunk után lesz. Valahol a mennyben.

A bizonytalanságot fokozva elmondom, hogy a Szentírás szerint Jézus felment a mennybe. Ezt ünnepeltük az elmúlt héten, csütörtökön. A mai napon pedig egy olyan vasárnapon vagyunk együtt, ami ott van a mennybemenetel és pünkösd között. Annyi a biztos, hogy Jézus a mennyben van. Vagyis a mai istentiszteletünk fókuszja sem lehet más. A felolvasott igeszakasz pedig segít nekünk abban, hogy egy kicsit megértsük, hogy mi is a menny jelentősége, és rájövünk arra, hogy ez miként kapcsolódik össze a mi életünkkel.

Három fogalmat hoz elénk ez a felolvasott szakasz. Dicsőség, kegyelem, békesség. A még jobb megértés, vagy a még jobb összezavarás kedvéért pedig egy népmesei jelenetet hadd hozzak ide. Sok népmesében szerepel az égisz fa, amin el kell indulnia a szerencsét próbáló legénynek, hogy visszahozza az elrabolt királylányt. Ennek a fának a lombja olyan magas van, hogy letről nem is látható. Ezt nevezhetjük a mennynek. Van azonban a fának egy törzse, ami a földet összeköti ezzel a fenti világgal. Ráadásul lent a földön is van élet. Ha a képet végiggondolva, összekapcsoljuk azt a három fogalommal, akkor mondhatom, hogy ami a földről nem látszik, az a dicsőség. Ami a fa törzse, vagyis összeköti a földet a mennyel, az a kegyelem. Ami pedig itt a földön valóság lehet ennek köszönhetően, az a békesség.

A mai gondolkodásunknak csak úgy van értelme, ha föntről indulunk lefelé. Az ember életében csak akkor jelenik meg az áldás, ha először azt keressük, ami Isten országához tartozik. Ez pedig a dicsőség. Azt látom, hogy a felsorolt három fogalom közül, teljesen természetesen, ezzel tudunk a legkevesebbet kezdeni. Viszont néhány felvilágosítást mégis éreznünk kell. A dicsőség nem más, mint az az állapot, amiben Isten teljességgel jelen van. Amit Ő betölt. Földi világunkban pedig, csak időről-időre, részlegesen történik ez meg. Gondoljunk csak arra, amikor Jézus eljött a földre, akkor az angyalok azt mondták, hogy „dicsőség a magasságban Istennek”. Nem mondták azt, hogy az itt lenne a földön. Az ember miatt, sőt mondhatom még személyesebben, miattunk, nem lehetséges, hogy ez a dicsőség a földre jöjjön. Nem hagyjuk, nem engedjük, hogy mindent Isten töltsön be. Ez az, amit a Mindenható is felismert. Valami megoldásra van szükség. Ezért érkezett le Jézus a földre.

Ha az égisz fa letről nem látható koronája a dicsőség, és a fa törzse, ami a mennyi világot összeköti velünk, akkor a törzs nem más, mint a kegyelem. Röviden: Isten nekünk kedvezett. Úgy döntött, hogy megnyitja az utat, amire mi nem lettünk volna képesek. Ha nincsen a fának törzse, akkor nem lehet feljutni a felső szintre. De van átjáró. Gyermekünk számítógépes játékaiban van egy, amelyiknek a lényege, hogy különböző pályákat kell egymás után teljesíteni. Ezt azonban csak úgy lehet, hogy el kell jutni a következő pályára átvezető ajtóhoz. Ahhoz azonban, hogy az megnyíljon, fel kell kutatni a nyitógombot. Sok kalanddal, veszéllyel jár mindez.

Isten kegyelme pedig az, hogy nem nekünk kell vállalni a veszélyt. Azt Ő vállalta Jézusban. Nem nekünk kell kockáztatni, azt megtette értünk a Mindenható. Nyugodtan mondhatom, hogy a kegyelem a nyitott ajtó. Egyszerűen csak oda kell sétálni, és be kell lépni rajta. Amikor ez sikerül, akkor pedig ott leszünk a dicsőségben. Sokszor gondoljuk azt, hogy ez csak a mennyben lesz lehetséges. A kegyelem azonban lehozta a dicsőséget. Azt, hogy Isten valahol, teljesen betöltsön mindent.

Van a Bibliában egy történet, amikor egy király halálosan megbetegedett. Amikor ez tudatosult benne, akkor sírva imádkozott Istenhez. Isten ezt az imádságot meghallgatta, és adott még néhány évet ennek a

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. május 13-án.

királynak. Ez kegyelem. Kegyelem minden olyan pillanat, amikor imádkozunk valamiért, és az meghallgatásra talál. Egy valamit pedig ne felejtünk el. Mindenért lehet imádkozni, és mindenben megjelenhet a kegyelem. A pénzügyeinkért is imádkozhatunk, és megtapasztaljuk a csodát, hogy olyan segítség érkezik, amire egyáltalán nem is számítottunk. Imádkozhatunk azért, hogy a gyermekeink hitre jussanak. Aztán egy olyan pillanatban, amikor nem is számítunk rá, megtörténik a csoda, és fontos lesz számukra a Megváltó, Jézus Krisztus. Imádkozhatunk a gyülekezetért. Azért, hogy legyenek olyan emberek, akik csatlakoznak hozzánk. Aztán anélkül, hogy bármit is tettünk volna érte, ideérkeznek idősebbek, és fiatalok, és nyitott szívvel figyelnek a Mindenható üzenetére. A kegyelem ugyanis az, amit Isten tesz értünk.

Abban a pillanatban pedig, amikor megértjük azt, hogy történnek dolgok az életünkben, amiért nem kellett harcolnunk, nem kellett küzdenünk, csak úgy ajándékként megkaptuk, vagyis Isten dicsősége mégis belépett a kegyelem által a mindennapjainkban, akkor mienk lesz a békesség. Talán a legnagyobb ajándék, amiről a kicsit, vagy nem is annyira kicsit zaklatott világunkban beszélhetünk.

Nem tudom, hogy ki hogyan jár-kezel az életében, ki hogyan értékeli a mindennapjait. Nekem sokszor van olyan érzésem, hogy egy kicsi nyugalom nagyon jól esne. Mire is vágyom? Arra, hogy megpihenjen a lelkem, megpihenjenek a gondolataim, hogy ne zaklasson fel semmi. Ez pedig csak akkor működik, hogyha Isten segítségével kirekesztem az életemből mindazt, ami fájdalmat, keserűséget, vagy bántást okoz.

Ez a békesség olyan, mint amit néhány szuperhősös filmben láttam. Megkezdődik a csata, és a hősre iszonyatos lövedékszár zúdul. A kamera odafordul a hős felé, mindenki arra számít, hogy már szétlőve fekszik a földön. Ehelyett nyugodtan áll egy helyben, legnagyobb megdöbbenésünkre körülveszi egy burok, ami minden lövedéket elhárít. Szuperpajzs. Ilyen a békesség is. Szuperpajzs, ami minden fájó lövedéket elhárít.

Kedves Testvéreim! Nekünk békességünk van, hiszen Isten kegyelme által részesülünk a dicsőségben. Forduljunk hittel minden napon ebbe az irányba, hogy legyen megpihenése, megnyugvása a lelkünknek!

Ámen!

Záró ének: 228. dicséret mind a 4 verse